Πάνε κι' οὐδετερότητες,
πάνε κι' ἀκεραιότητες,
μαρούλια μὲ τὸ ξύδι.

Δ'.

II.— Λουζιτάνια...γιὰ σένα
πένθος πᾶσαν γῆν ἰκάνει...
κόσμος κλαίει 'στὰ χαμένα
καὶ δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ.

Ὄχ! ἄλλοι καὶ τρὶς ἄλλοι!..
'πνίγηκε καὶ μιὰ κοντέσσα...
τί καλά, βρὲ Φασουλῆ,
ποῦ κι' ἐγὼ δὲν ἤμουν μέσα.

Καλὰ κάνεις, ἀδελφέ μου,
ποῦ γιὰ ναύλους δὲν ξοδεύεις
καὶ ποτὲ δὲν ταξειδεύεις.

Καὶ πρὸ πάντων σὲ πολέμου
καὶ σὲ χαλασμοῦ καιρούς,
κατὰ πάντα φοβερούς.

Ὅλα μὲς 'σ' αὐτὴ τὴν πλάσι,
ποῦ κοντεύει νὰ χαλάσῃ,
καταντήσανε κουρέλια.

Κι' ἐγὼ βλέποντας 'ψηλά,
βλέποντας καὶ χαμηλά,
ξεκαρδίζομαι 'στὰ γέλοια.

Μούντζωνε καὶ τὰς προόδους
κι' ὅλα τέλλα τὰ γελοῖα...
ἀνθρωπότητος κτηνώδους
ἀποκτήνωσις τελεία.

Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμο πιὰ
δὲν εὑρίσκεις ἀνθρωπιά,
κι' ἂν τὴν ψάχνῃς, τραγογένη,
μὲ φανάρι Διογένη.

Ῥήμαξαν αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι
πρασινάδες, περιβόλια,
κι' ἄνθρωποι 'ρωτοῦν καὶ κτήνη
γιὰ τὴν ἀνθρωπιὰ τὴν δόλια.

Τί νὰ γίνεται; ποῦ μένει;
ἴσως βρίσκεται κρυμμένη
σὲ τρανῶν πλεονεξία.

Σὲ καπνοὺς μαχῶν ἀγρίων
καὶ σ' ἐκρήξεις ἀερίων,
ὅπου φέρνουν ἀσφυξία.

'Εκεῖ σὲ πτώματα νεκρῶν
καὶ σ' ἄμορφα κουφάρια
ἀκοῦς μεγάλων καὶ μικρῶν
Ἑβραϊκὰ παζάρια.

Τί θὰ μοῦ δώσῃς, ἀδελφέ, γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω
κι' ἐγὼ μὲ τὸν καυγᾶ μου,
καὶ τί μοῦ δίνεις γιὰ νὰ 'βγῶ καὶ τί γιὰ νὰ καθίσω
οὐδέτερος 'στ' αὐγά μου.

Ε'.

Μέσα 'στὴν πρασινάδα τοῦ Μάη πατινάδα.

Μαΐέ μου χρυσομάλλη
ἦλθες καὶ τἀηδόνι φάλλει
ὅτι θάχωμε καὶ πάλι
κάλπαις κι' ἐκλογαῖς.

Ἄρης τρίζει σπιρουνάτος,
γύρω κατομένη βάτος,
μὲ γιὰ φύφους δρᾷ τὸ κράτος
τὸ νομοταγές.

Ἀὲς αὐτὸ κι' αὐτὸ τὸ κῦμα
πῶς πηγαίνουν μ' ἕνα βῆμα
μὲς 'στ' ἀπέραντόν των μνῆμα,
τὸν Ὠκεανόν.

Ἔτσι σ' ἐκλογῆς λιμένα
πᾷν μαζὶ μὲ πόθον ἕνα
καὶ κρανία μιαλωμένα,
μὰ κι' ἐκτὸς φρενῶν.

Ἐνῷ πόλεμος σαρόνει
ὅσα θεμελιόνουν χρόνοι,
τὸ Ρωμαϊκὸ σκαρόνει
γλέντια δυνατά.

Κι' ἐκθαμβοὶ τὸ βλέπουν πάντες
καὶ διπλαῖς τριπλαῖς Ἀντάντες,
κι' αὐτὸ λέει: καλὰ ἄντες,
κι' ἄνθη τοὺς πετᾷ.